

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci žalobce: **V. T.**, nar. x, státního příslušníka Kazachstánu, bytem v x, t. č. x, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, Praha, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Křížíkova 8, Praha 8 – Karlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2017, č. j. KRPS-152075-11/ČJ-2017-010022,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, Praha, se přiznává náhrada hotových výdajů ve výši **46,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se blanketní žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s účinky podání ke dni 26. 5. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2017, č. j. KRPS-152075-11/ČJ-2017-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zajištěn za účelem správního vyhoštění

podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na šedesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že s žalobcem bylo dne 10. 5. 2017 zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců poté, co byl téhož dne zajištěn hlídkou Policie České republiky při pobytové kontrole v R.. Žalobce se prokázal rumunským cestovním dokladem vystaveným na jméno A. B., nar. x, st. přísl. Rumunsko, který vydával za doklad pravý a svůj vlastní. Následné odborné posouzení potvrdilo podezření, že se jedná o pozměněný doklad. Žalobce pobýval na území ČR bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a to nejméně od 5. 12. 2009 do 10. 5. 2017, kdy byl zajištěn. Nevystoupal ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem x v souvislosti s rozhodnutím oblastního ředitelství cizinecké policie, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění. Podle žalovaného tak byly naplněny podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z jeho jednání je totiž zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento závěr opřel mj. o skutečnost, že se žalobce při pobytové kontrole prokazoval pozměněným dokladem, který si opatřil vědomě. Tento doklad si opatřil také proto, aby mohl vykonávat výdělečnou činnost bez potřebného povolení. Nadto poukázal na skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky s platným turistickým vízem, avšak vydaným v rozporu s pravým účelem jeho cesty. K možnosti uložení mírnějšího zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že taková opatření by s ohledem na dosavadní jednání žalobce nebyla účinná z důvodu nebezpečí, že žalobce nebude opětovně respektovat právní předpisy a zmaří správní rozhodnutí, jím mu má být stanovena povinnost opustit území. Žalobce opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců a z jeho jednání je patrné, že by případné rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval. K možnosti složení finanční záruky žalovaný uvedl, že do doby zajištění nebyla záruka složena a žalobce hodnověrně neprokázal, že by disponoval hotovostí, která by mu umožňovala ji složit. Nebyly splněny podmínky ani pro zvláštní opatření ve formě povinnosti oznámit adresu místa pobytu a zdržovat se na této adrese. Žalobce uvedl adresu, kde se zdržuje, ale nemá označen zvonek ani schránku. Podle žalovaného se navíc jedná o činžovní dům s velkou fluktuací obyvatel bez dodržování ohlašovací povinnosti. Byla proto splněna i podmínka (§ 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), že uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nepostačuje. Žalovaný následně stručně odůvodnil délku trvání zajištění. Pokud jde o realizovatelnost vyhoštění, konstatoval, že existuje reálný předpoklad, že ve stanovené lhůtě dojde k výkonu vyhoštění z území členských států, neboť nebyly zjištěny překážky trvalejší povahy bránící vycestování. V této souvislosti konstatoval, že žalobce nemá na území ČR žádné příbuzenské vazby, jeho manželka a synové žijí v Kazachstánu. Nebylo zjištěno, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

Soud ustanovil žalobci na jeho žádost usnesením ze dne 3. 5. 2017, č. j. 44 A 23/2017-17, zástupce a současně ho vyzval k doplnění chybějících náležitostí žaloby.

Žalobce v doplnění žaloby ze dne 5. 6. 2017 uvedl, žalovaný v předchozím řízení porušil § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 odst. 3 a 4 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a § 2, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Dále namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost využití mírnějších opatření a tak zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Poukázal na to, že žalovanému správnímu orgánu sdělil adresu pobytu, na které pobývá, což svědčí o tom, že by se správním orgánem spolupracoval a jeho přítomnost by tak byla v řízení zabezpečena. Tuto skutečnost, však správní orgán vůbec nevzal do úvahy a pouze zkonstatoval, že „dle místní znalosti bylo ověřeno, že se jedná o činžovní dům s velkou fluktuací obyvatel bez dodržování ohlašovací povinnosti.“ Podle žalobce neexistuje souvislost mezi fluktuací obyvatel a nevyužitím mírnějších opatření. Nadto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezmiňuje o možnosti osobně se dostavit na policii ve stanovené době. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dál jen „NSS“) ze dne 16. 3. 2016, č. j. 6 Azs 35/2016-27 (všechna rozhodnutí NSS citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), a v této souvislosti uvedl, že se domnívá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil nevyužití mírnějších opatření, vzhledem ke skutečnosti, že disponuje adresou pobytu a je připraven ke spolupráci se správním orgánem. Úvahy o aplikaci zvláštních opatření za účelem vycestování představují v napadeném rozhodnutí pouze opakující se argumentaci bez toho, aby žalovaný vzal v potaz i jiné zjištěné skutečnosti. Rozhodnutí proto nesplňuje zákonem stanovenou povinnost náležitého odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zopakoval okolnosti a důvody zajištění žalobce. Konstatoval, že posuzoval možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování, avšak shledal, že jejich uložení by nepostačovalo, neboť žalobce nemá na území ČR rodinné příslušníky, známé či blízké osoby a ani nemá na území ČR adresu. Uložení zvláštních opatření by za těchto okolností bylo zjevně neúčelné. Proto byl žalobce zajištěn. Žalovaný dále uvedl, že žalobce po svém zajištění požádal o dobrovolný návrat. Bylo tedy rozhodnuto o jeho správním vyhoštění z území členských států EU na dobu 3 roků, s nímž souhlasil a vzdal se práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí. Zajištění bylo ukončeno dne 6. 6. 2017, neboť došlo k výkonu správního vyhoštění a pominul tak důvod zajištění.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žalobce byl dne 10. 5. 2017 kontrolován příslušníky Policie ČR, odboru cizinecké policie v místě stavby rodinných domů v ul. x, v obci R.. Žalobce předložil k prokázání totožnosti rumunský průkaz ID na jméno A. B., nar. x, st. př. Rumunsko. Odborným posouzením bylo zjištěno, že tento doklad je padělkem. Na opakovanou výzvu žalobce předložil cestovní doklad Kazachstánu na jméno V. T., nar. x. Dne 10. 5. 2017 v 10:20 byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Následně bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím oblastního ředitelství cizinecké policie ze dne 19. 11. 2009 uloženo správní vyhoštění s platností od 19. 12. 2009 do 19. 6. 2010 a v návaznosti na toto rozhodnutí mu bylo uložen příkaz k vycestování s platností do 26. 11. 2009.

Dne 10. 5. 2017 v 15:39 hodin byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení ze dne 10. 5. 2017, č. j. KRPS-152075-9/ČJ-2017-010022. Žalobce uvedl, že je ženatý a jeho manželka a dva synové žijí v Kazachstánu. Do ČR přicestoval v roce 2009 a od té doby

neodcestoval. Přicestoval za výdělkem, avšak pouze na základě turistického víza. Když mu bylo v roce 2009 uloženo správní vyhoštění, nevycestoval, neboť se mu zde líbilo. Následně doplnil, že v době platnosti vyhoštění šel v ČR na operaci, na kterou si půjčil peníze, které musel vrátit, a proto nevycestoval. Při pobytové kontrole si byl vědom toho, že rumunský průkaz, kterým se prokazoval, je padělaný. Předložil ho pouze proto, aby si ověřil, zda policie neodhalí, že se jedná o padělek, neboť se na tento průkaz chtěl 15. 5. 2017 vrátit do Kazachstánu. Pořídil ho v době, kdy žil v bytě na B. s Ukrajincem Nikolajem, který mu nabídl, že mu udělá rumunský doklad, na který bude moct pracovat bez problémů. Tuto nabídku učinil před 3 - 4 roky. Žalobce zaplatil za doklad 11.000,- Kč a poté ho užíval přes 3 roky. V tomto období nebyl nikdy kontrolován Policií ČR. Dále žalobce uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné, blízké osoby, ani žádné jiné vazby.

Následně bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce, což bylo žalobci oznámeno téhož dne tj. 10. 5. 2017.

Žalovaný poté vydal napadené rozhodnutí.

Žalovaný provedl výslech žalobce jako účastníka řízení. Žalobce při výslechu uvedl shodné skutečnosti, jako při předchozím podání vysvětlení.

Ministerstvo vnitra vydalo dne 10. 5. 2017 pod č.j. ZS35358 závazné stanovisko k možnosti vycestování, v němž uvedlo, že vycestování žalobce do Kazachstánu je možné.

Podle odborného vyjádření o posouzení pravosti listiny ze dne 11. 5. 2017, č. j. KRPS-152075/ČJ-2017-010023, je ID karta Rumunska předložená žalobcem padělaným dokladem.

Rozhodnutím ze dne 10. 5. 2017, č. j. KRPS-152075-32/ČJ-2017-010022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na 3 roky. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 11. 5. 2017.

Dne 6. 6. 2017 v 8.00 hod. bylo ukončeno zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a žalobce následně letecky odcestoval z ČR.

Krajský soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ústní jednání soud nenařizoval, neboť takový postup neshledal nezbytným a žádný z účastníků v zákonné lhůtě 5 dní konání ústního jednání nenavrh (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Soud nejprve konstatuje, že na rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nemá žádný vliv skutečnost, že po zahájení soudního řízení bylo zajištění žalobce ukončeno. Podmínkou soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu není skutečnost, že účinky rozhodnutí v době přezkumu trvají (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Nelze proto odmítnout žalobu proti rozhodnutí o zajištění cizince jen proto, že toto zajištění již bylo ukončeno (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2005, č. j. 4 Azs 128/2005-54, rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2011, č. j. 8 As 35/2011-80).

Relevantní právní úpravu představuje § 124 odst. 1 odst. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo

doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (...)

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, (...).“

Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

Žalobce v daném případě namítal, že nebyl dostatečně odůvodněn závěr o tom, že v případě žalobce nepostačuje namísto zajištění žalobce uložení některého z mírnějších opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Soud v první řadě neshledal důvodnou námitku, podle níž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Obecně lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán způsobem uvedeným ve výroku. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince musí odpovídat konkrétním okolnostem daného případu a správní orgán má povinnost se vypořádat se všemi relevantními námitkami a skutečnostmi, které mu byly v době vydání napadeného rozhodnutí známy nebo vyšly najevo. Zdejší soud rovněž ve svých rozhodnutích zdůrazňuje, že při hodnocení přezkoumatelnosti je třeba napadené rozhodnutí vnímat jako celek a nelze jednotlivé části odůvodnění vytrhávat z kontextu napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek zdejšího soudu z 13. 4. 2017, č. j. 44 A 11/2017 – 27, dostupný rovněž na www.nssoud.cz).

Žalovaný se možností uložení mírnějších opatření za účelem vycestování zabýval, a to na straně 4. a 5. svého odůvodnění. Lze jistě přisvědčit žalobci, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje opakující se argumenty, a navíc lze žalovanému vytknout i dílčí nekonzistentnost jeho úvah. Tyto dílčí nedostatky samy o sobě ovšem nemohou být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění je zřejmé, že žalovaný shledal případné uložení některé formy mírnějších opatření neúčelným a nedostatečným. Poukázal

přitom na skutková zjištění, která popsal v předchozí části odůvodnění, zejména na předchozí jednání žalobce, který opakovaně porušil povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, a skutečnost, že si úmyslně opatřil pozměněný cestovní doklad, s kterým se prokazoval při pobytové kontrole. Dále pak mj. uvedl, že je zde důvod se domnívat, že nebude spolupracovat a respektovat orgány Policie ČR. Výslovně rovněž zmínil, že jednání žalobce je v rozporu se zájmy společnosti, neboť prokazování se pozměněným dokladem a neoprávněný pobyt bez víza, ohrožují zájem státu. Z rozhodnutí žalovaného je tedy zřejmé, že jej k úvaze o neúčinnosti zvláštních opatření vedly právě uvedené skutkové důvody. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nezabýval možností uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je třeba uvést, že k takovým úvahám nebyl v daném případě prostor. Je sice pravdou, že se žalovaný blíže vyjádřil k naplnění podmínek pro použití opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, nicméně rozhodný je jeho závěr, že uložení mírnějších opatření by v daném případě s ohledem na předchozí jednání žalobce bylo neúčinné a nedostatečné, což nepochybně dopadá i na opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jehož použití tak žalovaný implicitně také vyloučil. Lze tak uzavřít, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné. Zda rozhodnutí ob stojí i věcně, je již otázkou navazujícího meritorního přezkumu.

Zajištění cizince představuje mimořádný institut, k jehož využití se lze uchýlit toliko za situace, že kýženého výsledku nelze docílit za použití mírnějších prostředků. V tomto duchu vyznívá i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje, že v důsledku zajištění cizince dochází k zásahu do jeho ústavně chráněného práva na osobní svobodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, k této otázce NSS uvedl, že „[u]ložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že ‚nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování‘ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“. Touto otázkou se zabýval rovněž rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, v němž mj. uvedl, že „[v]olba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná,

neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

V daném případě se jedná o druhý z uvedených případů. Žalobci již totiž bylo jednou pravomocně v roce 2009 uloženo správní vyhoštění, přičemž žalobce sám uvedl, že povinnost opustit území ČR nerespektoval a nadále zde dlouhodobě pobýval i přes to, že si byl této povinnosti vědom. Tyto skutečnosti již samy o sobě zavádějí důvodnou obavu, že by žalobce mohl v případě uložení správního vyhoštění mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí. Nehledě na to, že by tyto skutečnosti mohly být důvodem k zajištění žalobce také na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Zdejší soud se ztotožňuje se závěry žalovaného rovněž v hodnocení skutečnosti, že si žalobce sám aktivně pořídil pozměněný rumunský cestovní doklad, kterým se následně prokazoval při pobytové kontrole, což sám popsal při podání vysvětlení. Takové jednání je v České republice trestné (přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů) a jednoznačně dokládá, že žalobce nemá v úmyslu řídit se závaznými právními předpisy. Na tom nic nemění, že žalobce podle svého vyjádření použil pozměněný cestovní doklad pouze ve snaze ověřit věrohodnost tohoto padělaného dokladu.

Prokazoval-li se tedy žalobce padělaným rumunským cestovním dokladem, který si sám vědomě opatřil, přičemž nerespektoval dříve uložené rozhodnutí o správním vyhoštění a dlouhodobě pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, aniž byl v jakémkoliv kontaktu s orgány České republiky za účelem legalizace pobytu, lze důvodně předpokládat, že takové jednání bude opakovat. Z jednání žalobce je tak zjevný úmysl nerespektovat případné rozhodnutí o správním vyhoštění a mařit či ztěžovat jeho výkon.

Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je vždy vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření. To však v dané věci s ohledem na popsané jednání žalobce nelze očekávat. V případě uložení některého z mírnějších opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců by žalobci nic nebránilo opustit místo, kde se v České republice zdržuje, neboť zde ani nemá žádné pevné zázemí a není zde ničím vázán. Rovněž z jeho předchozího jednání je zjevné, že není ničím motivován k součinnosti v dalším řízení o správním vyhoštění. Pokud by se stal pro účely výkonu správního vyhoštění nedostupným, byl by účel tohoto řízení pravděpodobně zmařen.

Žalobci lze pouze zčásti přisvědčit, pokud jde o jeho nesouhlas s hodnocením účinnosti opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnosti oznámit místo pobytu a zdržovat se tam. Skutečnosti, že žalobce nemá na jím uvedené adrese označený zvonek a schránku a že na této adrese dochází k velké fluktuaci obyvatel, nevypovídají samy o sobě nic o tom, zda by se žalobce v tomto místě skutečně zdržoval. Tato zjištění tedy nemohou být dostatečným důvodem pro závěr o neúčinnosti této formy opatření za účelem vycestování. V tomto ohledu soud tedy musí zkorigovat závěry žalovaného. To však nemá žádný vliv na rozhodující závěr o tom, že uložení jakékoliv formy zvláštního

opatření za účelem vycestování nemůže v daném případě zajistit naplnění účelu řízení o správním vyhoštění.

Soud tak uzavírá, že v případě žalobce byly splněny předpoklady pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž byla splněna i podmínka, že nepostačuje uložení některé z forem zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v souladu s požadavky ustálené judikatury správních soudů přihlédl ke všem skutečnostem, které byly před rozhodnutím o zajištění zjištěny nebo vyšly najevo a zohlednil individuální okolnosti žalobce. Skutečnosti, o něž žalovaný napadené rozhodnutí opřel, ostatně žalobce nikterak nezpochybnil. Soud tak shledal napadené rozhodnutí věcně správným.

Na závěr pak Krajský soud v Praze doplňuje, že citace ustanovení právních předpisů uvedená v úvodu žaloby, která měl žalovaný porušit, nemohou sama o sobě představovat řádně uplatněné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterými by se mohl zdejší soud zabývat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb.NSS).

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Třetím výrokem soud přiznal podle § 35 odst. 2 věta první s. ř. s. ustanovenému zástupci žalobce hotové výdaje spojené se zastupováním žalobce ve výši vyplývající z obsahu soudního spisu, a to poštovné ve výši 46,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. června 2017

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková